

Jan Weiser – životopis

Jan Weiser se narodil 28. 8. 1919 v Žadlovické ulici č. 619 v Lošticích manželům Janu a Marii Weiserovým. Měl dva sourozence – staršího bratra Jaromíra a mladší sestru Boženu. Tatínek vlastnil zámečnickou dílnu, kde musel malý Jan od klukovských let pomáhat. Jako osmiletý chlapec zažil velký požár Loštic (9. 8. 1928), který zasáhl i dům jeho rodičů a způsobil rodině dlouhodobé zadlužení.

Obecnou školu navštěvoval od září 1925 v Lošticích, dvakrát týdně cvičil v Sokole. Už ve školce se ale setkal s loutkovým divadlem prostřednictvím paní učitelky Králové a pana učitele Kruše, a o něco později byl již zapojován do dětských rolí v sokolském ochotnickém spolku. Základní školní docházku ukončil čtvrtou třídou měšťanské školy v Mohelnici 30. 6. 1934.

Jan se potom vyučil u svého otce zámečníkem, protože měl převzít rodinnou živnost. Po vyučení ale v roce 1937 nastoupil na vojenskou školu do Prostějova – obor letecký mechanik. V září 1938 převelen k letce č. 62 do Vyškova, kde se staral o údržbu letadel. V březnu 1939 bylo vyškovské letiště obsazeno německým vojskem a československé vojsko bylo rozpuštěno. Jan Weiser začal znova pracovat u otce v dílně. V té době začal docházet do rodiny své budoucí ženy Marie Koželoužkové (ročník 1920) a hrát ochotnické divadlo v jednotě divadelních ochotníků u Horáků, protože sokolská divadelní scéna byla zakázaná. Svou první ženu Marii si Jan vzal 11. 7. 1942. V roce 1944 se jim narodila dcera Alena a v roce 1948 syn Jan. Nejmladší dcera Eva se pak narodila až v roce 1961.

Po skončení války v roce 1945 začal Jan Weiser uskutečňovat plán na založení vlastní autodílny. Živnost zahájil 1. 1. 1946. Na stavbu nové provozní haly si musel vypůjčit 200 000 Kč. Na začátku roku 1948 vstoupil do KSČ ve víře, že je to spravedlivá strana. Když se začalo projednávat znárodnění loštického lihovaru, uvědomil si, kam to vlastně vlezl, a ze strany vystoupil. V roce 1951 byla jeho dílna znárodněna a připojena ke Komunálnímu podniku, kde mu bylo dovoleno pracovat. Zbyl mu dluh 180 000 Kč. S příchodem pražského jara se pan Weiser těšil na to, že obnoví soukromou činnost a vybuduje vysněnou autodílnu, ale okupace tzv. spojeneckými vojsky v srpnu 1968 a následná normalizace mu tyto plány opět překazily.

60. létech se pan Weiser velmi intenzívně věnoval ve svém volném čase loštickému ochotnickému divadlu a zde se seznámil s Marií Jurčovou, rozenou Kubovou, se kterou jej spojovala láska k herectví i divadelní režii. Kvůli ní se rozvedl a v roce 1971 spolu uzavřeli sňatek. Od roku 1979 byl ve starobním důchodu, o to víc dával svoje síly spolu se svou manželkou na oltář loštických ochotníků. Marie zemřela na rakovinu 15. září 1989.

Po listopadu 1989, tedy po dlouhých 40 letech, se Jan Weiser konečně dočkal restituce rodinné dílny. V roce 1990 se na prosbu dětí vrátil ke své první ženě a znovu se s ní oženil. I v devadesátých letech v poměrně pokročilém věku se stále věnoval divadelní režii i herectví a stal se legendární postavou loštické Jednoty divadelních ochotníků. Za svého života režíroval přes 80 divadelních her, nastudoval nespočet rolí a svou aktivní činnost ukončil po roce 2005.

Pan Weiser se do historie regionu zapsal také jako spisovatel. V roce 1996 napsal dvě knížky, Strípky úsměvných vzpomínek na léta mládí 1 a 2. Napsal také rozsáhlou a velmi podrobnou studii nazvanou Historie loštického ochotnického divadla v letech 1835-2000 (vydáno v roce 2012), provedl také podrobnou analýzu života několika generací živnostníků a podnikatelů v Lošticích.

Po ukončení divadelní kariéry léta jezdil se skupinou kamarádů důchodců vlakem po blízkém i vzdálenějším okolí na vlastivědné výlety. Také se věnoval sepsání rodinné a loštické divadelní historie.

17. prosince 2018 byla panu Weiserovi udělena cena Křesadlo 2018 od Unie nestátních neziskových organizací ve spolupráci s Olomouckým krajem. Tohoto předání se pan Weiser osobně zúčastnil.

Pan Weiser žije dodnes se svou manželkou Marií v malém domku Pod Lešem v Lošticích. Vzhledem k pokročilému věku tráví většinu dne na lůžku a těší se péči své dcery, vnučky a celé rodiny.

Pro projekt Příběhy našich sousedů zpracovaly Anna Gerlichová, Adéla Knápková a Aneta Šilberská z organizace Junák – český skaut, středisko Šíp Loštice, pod vedením Mgr. Svatavy Šimkové.